

🏠 > Správy > Rozhovory > Priala by som si, aby umenie mohlo uzdraviť spoločnosť, hovorí Lucia Tallová, ktorej diela má v zbierke aj Picass

25 min. čítania

Rozhovory | včera 24. aug. 2025 o 15:00

Priala by som si, aby umenie mohlo uzdraviť spoločnosť, hovorí Lucia Tallová, ktorej diela má v zbierke aj Picassov vnuk

Vizuálna umelkyňa Lucia Tallová vo svojom ateliéri

Zdroj: Štefan Kurilla

Martina
Beňová

✓ Odoberáte
články autora

Lucia Tallová prepája tradičnú maľbu so súčasnými inštaláciami, jej diela ponárajú diváka do otázok ženského pohľadu, rodovej nerovnosti a ekológie.

Vstúpiť do ateliéru vizuálnej umelkyne Lucie Tallovej znamená nechať sa pohltiť unikátnou atmosférou. Jej diela s motívmi oblakov, krajiny a mesta sú rozpoznateľné, že už na prvý pohľad viete, že „toto je Tallová“. Získala mnohé medzinárodného uznania a ocenenia a vystavuje po celom svete.

V rozhovore si prečítate:

- aká dôležitá je priestorová inštalácia v porovnaní s tradičnou maľbou a či vníma rozdiel v komunikácii s divákom pri použití tej či onej verzie;
- čo ju inšpirovalo k výstave s názvom Přála by som si byť stvorená z kameňa a ako je spokojná s priestorom Telegraph Gallery, kde je aktuálne nainštalovaná;
- prečo v tvorbe spracúva čierny dážď, ktorý evokuje ženský plač a ako sa prejavuje jej ženský, feministický pohľad na svet v umení;
- ako by mali hľadať svoje JA terajší študenti maľby, umenia;
- kde sa chystá vystavovať najbližšie a či si vie predstaviť, že by sa jej umenie vystavovalo nielen v galérii, ale aj v ruinách či v jaskyni.

Nedávno som videla výstavu v Olomouci s názvom Přála by som si byť stvorená z kameňa. Pri jednom veľkoformátovom diele som sa na dlhé minúty zastavila. Videla som tam temnotu, dážď, slzy, lebku, okno do nového sveta... Mala som zrazu veľa otázok na seba ... Ako vnímate interpretácie návštevníkov v komparácii s vlastnou predstavou obsahu diela?

Rozhovory s návštevníkmi výstavy sú vždy obohacujúce. Vďaka spätnej väzbe si môžem overiť, ako dielo pôsobí a či som zamýšľaný obsah dokázala zrozumiteľne sprostredkovať divákovi. Často ma rôzne interpretácie diel prekvapia alebo aj trochu pobavia, a niekedy ma natoľko oslovia, že sa s nimi spätne stotožním.

Môžeme to niekedy vidieť „zle“?

Nie, návštevník nemôže vidieť zle. Dielo môže interpretovať inak, než bol pôvodný zámer, ale na tom nie je vôbec nič nesprávne. Oveľa dôležitejšie je, aby divák pocítil určité citové prepojenie s mojou tvorbou, a ak dokáže do diela vložiť vlastné asociácie a spomienky, ktoré vychádzajú z jeho osobných zážitkov, je to len dobre.

Tvorba vizuálnej umelkyne Lucie Tallovej

Zdroj: Štefan Kurilla

V Olomouci výstava úspešne beží a sprístupnená bude ešte do približne polovice novembra. Čo stojí za jej názvom a obsahom?

Názov je prekladom anglickej vety „I Wish That I Was Made of Stone“, ktorá pôvodne pochádza z textu skladby od Nicka Cavea. Inšpirovaná touto piesňou som ešte v roku 2023 vytvorila menší objekt, ktorý som pomenovala rovnako. Ale až pri tomto projekte mi názov začal dávať skutočný zmysel – nielen v súvislosti s mojou aktuálnou témou v sériách Unstable Monuments a Krehkosť Karyatíd, ktoré sú súčasťou výstavy, ale aj vzhľadom na moje vnútorné prežívanie. Názov vyznieval naliehavejšie.

V období, ktoré práve zažívame, keď sa okolo nás všetko rúca, v susednej krajine je vojna, narastá ekologická kríza, spoločnosť sa radikalizuje a sme vystavení nekonečnému prívalu dezinformácií, sa často cítim zahltená a bezradná. Je čoraz ťažšie, ak nie nemožné, sústrediť sa len na svoj každodenný život. Preto som vyslovila pranie: keby som sa mohla premeniť na sochu a nevidieť ani necítiť všetko, čo sa deje okolo, možno by sa mi žilo ľahšie. Bola by som nezlomná, nezraniteľná.

lucia_tallova
Telegraph

[Zobraziť profil](#)

[Zobraziť viac na Instagrame](#)

91 Páči sa mi to

lucia_tallova

lucia_tallova

From the exhibition

"I wish that I was made of stone"

curated by @hon_kudrna

17. 07. 2025 - 23. 10. 2025

Telegraph Gallery, Olomouc

@telegraph.cz

photo credit: Lujza Stopková (pic. 01-05)

.

#opening #night #vernissage #collages #woods #installationview #exhibitionview #contemporarycollage
 #objettrouvé #collageartis #analoguecollage #installation #soloexhibition #artist #contemporaryart #art
 #visualart #gallery #tlgrph #telegraphgallery #olomouc #lujzastopkova #jankudrna #luciatallova

Zobraziť všetky komentáre (5)

Pridať komentár...

Vo svojej tvorbe vytvárate rôzne objekty a inštalácie, 2D aj 3D. Aká dôležitá je pre vás priestorová inštalácia v porovnaní s tradičnou maľbou? Vnímate rozdiel v komunikácii s divákom pri použití tej či onej verzie?

Moja aktuálna tvorba je o prepájaní viacerých médií, materiálov a foriem – od maľby, cez koláže a asambláže až po objekty a inštalácie. Výstavné projekty sa snažím koncipovať ako celok, enviroment, kde ani jedno zo spomínaných médií nestojí samostatne, ale dotvára ostatné. Jedno dielo dopovedá ďalšie. Klasická maľba býva často „oslobodená“ od steny a vystupuje do priestoru, ako to môžete vidieť aj na výstave v Telegraph Gallery.

Maľba, s monumentálnym rozmerom 3 x 6 metrov, je umiestnená na drevených konštrukciách v strede inštalácie, divák ju môže obísť a je odhalená zadná strana plátna. Návštevníci sa kvôli mierke diela a samotnému umiestneniu cítia trochu inak, ako pri pohľade na tradičný obraz zavesený na stene. Usilujem sa narúšať obvyklú situáciu, na ktorú sme pri vnímaní maľby zvyknutí.

Počas môjho štúdia na VŠVU a pár rokov po škole som sa venovala len „čistej“ maľbe. Až počas samostatnej tvorivej praxe som si uvedomila, že sa nechcem obmedzovať len na jednu techniku. Z drobných maliarskych intervencií do starých nájdených fotografií sa pomerne rýchlo stali plastické reliéfne koláže a asambláže. Tie postupne naberali väčší objem, až prerástli do sochárskej a priestorovej tvorby. Myslím, že tento vývoj bol celkom prirodzený a konzekventný. Trvalo niekoľko rokov, kým „telo“ tvorby nabralo dnešnú intermediálnu podobu.

Vašou hudobnou inšpiráciou je spomínaný Nick Cave. Má táto hudba hlbší vplyv na vaše diela?

V ateliéri počúvam hudbu neustále, asi by som nedokázala pracovať v tichu. Počúvam rôznu hudbu a často mám zapnuté rádio, napríklad moje obľúbené FMko alebo Rádio Devín. Nicka Cavea počúvam od svojich pätnástich rokov a určitá atmosféra, pátos a melanchólia z jeho hudby sa odzrkadľuje aj v mojej tvorbe.

Výstava v Telegraph Gallery nesie názov podľa úryvku z jeho piesne „The Brompton Oratory“ z deväťdesiatych rokov. V minulosti som pripravila výstavu s názvom „Push the Sky Away“, čo je zároveň názov skladby aj albumu Nick Cave and The Bad Seeds. Staršia výstava „Dear Darkness“ bola pomenovaná podľa piesne PJ Harvey a ďalšia zasa cituje text skladby „My Tears Have Turned to Snow“ od Antony and the Johnsons.

Hudba, ktorú počúvam v danom období, sa prirodzene prenáša do mojej tvorby a ovplyvňuje ju. Zároveň priznanie týchto inšpiračných prvkov v názvoch diel či výstav vytvára určitý kľúč k ich čítaniu.

Ateliér vizuálnej umelkyne Lucie Tallovej

Zdroj: Štefan Kurilla

V čom je české umelecké prostredie iné od slovenského? Líši sa vnímanie umenia návštevníka, diváka?

Veľa českých autorov patrí k mojim najobľúbenejším. Naše krajiny sú prepojené geograficky aj historicky. Máme spoločnú minulosť, rovnaké vizuálne základy aj kultúrnu

identitu. Medzi oboma umeleckými scénami je stále cítiť porozumenie a súznenie. Keď pripravujem výstavu v Českej republike, určite ju nevnímam ako zahraničnú. Ani o českých návštevníkoch nerozmýšľam ako o zahraničných – sú rovnakí ako tí slovenskí.

To všetko však platí len do okamihu, keď sa začne samotná realizácia projektu. Od prvej chvíle, keď vstúpim do galérie, od prvého kontaktu s inštitúciou, s kurátormi, galeristami či zberateľmi, zrazu cítim, že som v zahraničí. A to ma zakaždým na chvíľu zaskočí a zamrzí.

České umelecké prostredie sa od toho slovenského čoraz viac vzdáľuje svojou profesionalitou, kvalitou výstavných priestorov, zázemím, podporou, ale aj príležitosťami, ktoré nie sú sústredené len do dvoch najväčších miest, ale fungujú v živých kultúrnych inštitúciách od regionálnych centier až po menšie mestečka naprieč celou krajinou. Najväčší rozdiel vidím v záujme českej spoločnosti o umenie a v tom, aké postavenie majú umelci a umenie u nás a u našich susedov.

Váš maliarsky štýl je už na prvý pohľad okamžite identifikovateľný. Viete však opísať váš vlastný umelecký rukopis pre laického diváka?

Od začiatku štúdia som sa venovala krajinomaľbe. Téma krajiny ma sprevádza dodnes, no v súčasnosti ju spracúvam vo viac abstrahovanej alebo symbolickej podobe. Realita sa v maliarskych plochách rozpúšťa a rozteká.

V aktuálnej sérii malieb s názvom Clouds zobrazujem čiernobiele, dramatické oblaky – oblohu, ktorá predstavuje abstraktný výsek krajiny. Môj maliarsky rukopis je oproti starším obrazom uvoľnenejší a výrazne monochromatický. Pracujem autorskou technikou, v ktorej kombinujem tuš a akryl. Nechávam vyniknúť prirodzené vlastnosti materiálu, akými sú rozpíjanie, roztekánie, transparentnosť vrstiev či lavírovanie, typické pre maľbu tušom. Vedome priznávam nedokonalosti a využívam riadenú náhodu tečúcej farby.

Ateliér vizuálnej umelkyne Lucie Tallovej

Zdroj: Štefan Kurilla

Svoju prácu pri maľovaní tušom opisujete ako „meditatívnu“. Ako sa vám darí dosahovať tento stav koncentrácie?

Väčšinou to ide ľahko. Ateliér a maľba sú mojím bezpečným miestom, mojím ostrovom. Stačí, aby som sa tam zavrela, pustila si hudbu, nadýchla sa a zrazu všetko plyní tak, ako má. Nesnažím sa priveľmi premýšľať, práve naopak, zakazujem si myslieť na čokoľvek iné než na samotnú maľbu. Sú dni, keď začnem maľovať ráno a ani si nevšimnem, že sa medzičasom vonku zotmelo. Hodiny v ateliéri plynú neuveriteľne rýchlo.

Ako veľmi potom samotná koncentrácia či vyrušenie z nej ovplyvňuje výsledné dielo?

Myslím, že rokmi každodennej práce v ateliéri som si našla vlastný rytmus a určité mechanizmy, o ktorých viem, že mi pomáhajú. Kvôli časovej efektívnosti niekedy pracujem na viacerých dielach súčasne. Napríklad maľujem obraz a kým mi schne jedna vrstva, začnem pracovať na koláži. V minulosti som takto pracovať nedokázala – nevedela som plynúlo prechádzať od jednej veci k druhej. Moja schopnosť sústrediť sa a „multitasking“ sa výrazne zlepšuje.

A možno práve tieto vyrušenia, v podobe zmeny činnosti, média alebo polohy, sú spôsob, ako si udržať tvorivú náladu. Sú to mechanizmy, ktoré do určitej miery pomáhajú, aby môj deň v ateliéri nebol príliš monotónny a aby ma práca stále bavila.

Dočítala som sa, že vás čierny čínsky tuš asi nikdy neomrzí. Čím vás natoľko fascinuje, že s ním dokážete neustále objavovať niečo nové?

Každý sa prirodzene zlepšuje cvičením a praxou. Keď sa pozriem na svoje prvé pokusy s tušovou maľbou na papieri, vôbec by som neverila, že o pár rokov budem schopná touto technikou vytvoriť obraz s rozmermi 3 × 6 metrov na plátne.

Čierny tuš, ako materiál, ma natoľko pohltil, až som si nechtiac nastavila veľmi úzke mantinely, v ktorých sa môžem pohybovať. Objavovanie jeho kvalít ma však stále rovnako napĺňa a baví.

V ateliéri Lucie Tallovej

Zdroj: Štefan Kurilla

Vo svojich starších prácach ste využívali ornamentálne štruktúry a čipky, ktoré vnášali do diel krehkosť a možno aj akúsi naivnosť, nevinnosť? Aký bol ich vnútorný význam? Prečo ste sa neskôr rozhodli tento prvok tak trochu stíšiť, utlmiť?

Boli to prvé stopy feministického alebo skôr rodového premýšľania v mojej tvorbe, ktoré je v inej podobe dôležitou súčasťou mojich diel dodnes. Začala som zbierať čipky a krajky, niektoré z prvých pochádzali od mojej starej mamy. Prostredníctvom ornamentálnych štruktúr som chcela vniesť do námetu krajiny intímnu, romantickú vrstvu – stopu, alebo skôr symbol, ktorý odkazuje na ženskosť a ženské vnútorné prežívanie.

Postupom, sa táto vrstva vyčerpala a prestala fungovať s inými obsahmi, ktoré som chcela do obrazu vložiť. Premena je úplne prirodzená súčasť procesu. Pri prechode z jednej série na druhú niektoré prvky pridám, a iné, tie, ktoré sa už opotrebovali, vynechám. Niektoré moje staršie obrazy s čipkou mám stále veľmi rada, len už necítim potrebu ich maľovať.

V najnovšej tvorbe sa objavujú skôr chladné architektúry. Čo pre vás znamenajú tieto horizontály a vertikály? Prečo ste ich začali spájať s vašou „snovou“ atmosférou?

Fragmenty architektúr boli v mojich maľbách prítomné od začiatku. Výraznejšie som sa k nim vrátila v sérii Monumenty, v ktorej som zaznamenávala svoje obľúbené architektonické stavby väčšinou z Bratislavy, odkiaľ pochádzam. Je to túžba privlastniť si miesta z môjho detstva, ktoré postupne miznú alebo menia svoju podobu. Celá séria má veľmi nostalgický charakter.

Vaše maľby a kresby vychádzajú z reality, no nikdy nie sú popisné. Ako hľadáte a vyberáte námet, či už ide o krajinu, mestské dominanty alebo drobné fragmenty, ktoré sa neskôr transformujú na vašich plátnach?

Na to asi neviem presne odpovedať. Veľakrát je výber intuitívny. A možno ani tak nejde o zvolený námet, ale o spôsob, akým ho prerozprávam – ide o moje videnie sveta, o vnímanie reality cez moje vlastné prežívanie.

Tvorba vizuálnej umelkyne Lucie Tallovej

Zdroj: Štefan Kurilla

V tvorbe spracúvate „Schwarzer Regen“ – čierny dážď, ktorý evokuje ženský plač. Čo vás inšpirovalo k tomuto motívu, ktorý sa stal jedným z vašich charakteristických znakov?

Schwarzer Regen bola séria malieb na plátne a akvarelov na papieri, na ktorej som začala pracovať v roku 2011 počas umeleckej rezidencie v Strabag Kunstforum vo Viedni, a pokračovala som v nej do roku 2013. V maľbách sa objavoval motív čiernych roztečených kvapiek a čierne stekance namaľované na povrchu maľby, čím vznikal dojem, akoby znázornená krajina bola za sklom a pozorovateľ do nej nemohol vstúpiť.

Symbol čiernych slz niesol viacero významov – odkazoval na plač, na ženské slzy s rozpustenou čiernou riasenkou, a čierna stekajúca farba symbolizovala znečistenie prírody a ekologickú tematiku. Prostredníctvom rôznych zobrazení sú témy ekológie a feministických otázok prítomné aj v mojej súčasnej tvorbe.

Označujete sa za feministickú autorku. Ako sa podľa vás prejavuje tento „ženský“ pohľad na svet v umení? Aké témy vám to prináša do tvorby?

Ženský aspekt zohráva v mojej tvorbe zásadnú úlohu. Koláže a asambláže často znázorňujú ženskú postavu alebo portrét, pričom žena sa stáva hlavnou postavou príbehu, s ktorou sa stotožňujem. Vychádzam z historických materiálov a vizuálnych citácií z rôznych období, ktoré sa viažu na ženský svet. Intervenciou do nich vkladám súčasný komentár a porovnávam postavenie žien v minulosti so situáciou v 21. storočí.

Niektoré vyobrazenia žien spájam s fragmentmi drevených nábytkov – jemnou iróniou upozorňujem, že žena je vnímaná len ako doplnok interiéru alebo ako permanentná súčasť domácnosti, ktorá nemôže rozhodovať sama o sebe a o svojom čase. Je zapriahnutá do chodu domácnosti a nekončiacej rutiny v podobe domácich prác a starostlivosti o rodinu.

V mojej aktuálnej sérii diel s názvom Krehkosť Karyatíd premieňam ženské postavy na opornú súčasť rozpadnutej architektúry. Prítomnosť ženských figúr, balansujúcich v komplikovaných pózach, symbolizujú anonymnú ženu, ktorá podopiera systém, podobne ako karyatídy podopierajú antické chrámy. Postavy sa snažia zo všetkých síl udržať rovnováhu a nepodľahnúť pod záťažou povinností a očakávaní, ktoré na ne kladie spoločnosť.

lucia_tallová
Telegraph

[Zobraziť profil](#)

[Zobraziť viac na Instagrame](#)

63 Páči sa mi to

lucia_tallová

I Wish That I Was Made of Stone

Installation view

Curated by [@hon_kudrna](#)

[@telegraph.cz](#) Olomouc

On view till 6th November 2025

Artwork:

From the series Clouds, ink and acrylic on canvas, 300 x 600 cm, 2025

Photo by Matej Dolezel

·
·

[#art](#) [#installationview](#) [#telegraphgallery](#) [#tlgrph](#) [#blackink](#) [#contemporaryart](#) [#exhibition](#) [#soloexhibition](#) [#largescaleart](#) [#largescale](#) [#painting](#) [#contemporarypaintings](#) [#blackandwhite](#) [#blackandwhitepainting](#) [#landscape](#) [#landscapepainting](#) [#clouds](#) [#cloudpainting](#) [#sky](#) [#objettrouvé](#) [#installation](#) [#intheexhibition](#) [#artcollection](#) [#artcollectors](#) [#artoftheday](#) [#artoninstagram](#) [#exhibitionview](#) [#painter](#) [#artist](#) [#luciatallová](#)

[Pridať komentár](#)

Váš názor na nerovné zastúpenie ženských diel v zbierkach je jasný. Ako by sa podľa vás mohol tento nepomer vyrovnať? Čo pre to robí vaša generácia umelcov a kurátorov?

Chcem veriť tomu, že situácia sa postupne zlepšuje. Veľké umelecké inštitúcie sa usilujú o rehabilitáciu a „splácajú dlh“ nákupom akvizícií od ženských autoriek z rôznych generácií alebo marginalizovaných oblastí, mimo centra západného sveta umenia. Dúfam, že autorky z mladšej generácie už nezažívajú pocit nezájmu a znevýhodnenia, ako to bolo bežnou praxou v minulosti. Aj v našej generácii nastávajú zmeny, napríklad postupné scitlivenie jazyka – to, ako si mohli dovoliť galeristi, zberatelia či kurátori komunikovať s mladšími autorkami, je už v dnešnej dobe neprípustné.

Tvorba vizuálnej umelkyne Lucie Tallovej

Zdroj: Štefan Kurilla

Zbierate staré fotografie a knihy, napríklad Atlas mrakov. Čo vás na týchto starých, často anonymných záberoch natoľko priťahuje a ako sa potom dostávajú do vašej tvorby?

Ešte predtým, než som začala pracovať s technikou objet trouvée a zapájať do tvorby staré fotografie, som zbierala antikvariátne materiály ako knihy, fotoalbumy či pohľadnice. Pri výbere kúskov ma často vedie túžba ich vlastniť. Veľakrát nakupujem spontánne a netuším, či nájdené predmety vôbec použijem. Niektoré ležia na policičke aj roky, kým nájdem ich

využitie. Naopak, občas objavím skrytý poklad a hneď dostanem nápad, ako ho využiť v tvorbe.

Kniha o oblakoch je práve takýmto skrytým pokladom. Ide o knihu z päťdesiatych rokov so starými fotografiami horských oblakov z Vysokých Tatier. Nielenže je pre mňa nevyčerpatelnou zásobou tvarov a kompozícií, ktorými sa inšpirujem pri maľbách zo série Clouds, ale už niekoľko stránok z nej som použila aj v kolážach.

Stáva sa mi, že rovnaké knihy po čase nájdem aj v iných antikvariátoch a kúpim si niekoľko výtlačkov. Na knihu Atlas horských mrakov som však narazila zatiaľ len raz. Preto si ju „šetrím“ a strážim ako svoj svätý grál.

Vyštudovali ste ateliér maľby prof. Ivana Csudaia. Aké kľúčové ponaučenie ste si odniesli z tohto obdobia a ako vám pomohlo nájsť vlastnú cestu, mimo vyšliapaných „skratiek“?

Bol to pre mňa správny ateliér v správnom čase. S veľkým sústredením som sa venovala len maľbe. Paradoxne, ateliér Ivana Csudaia som si vybrala práve preto, že bol zameraný len na maľbu bez presahov do iných médií, ktorým sa venujem v súčasnosti.

Počas štúdia som si vytvorila potrebné návyky – pracovať denne v ateliéri, byť dôsledná po technickej stránke. Stále si sama pripravujem a napínam všetky plátna, pretože si pamätám, ako nám v škole prípravovali, že mentálna príprava pred maľbou sa začína už pri príprave samotného formátu.

Za kľúčové považujem, že som sa naučila stáť si za svojou tvorbou. Viem, že si ju musím v prvom rade obhájiť sama pred sebou, aby som to dokázala aj pred ostatnými.

Ako by mali hľadať svoje JA terajší študenti maľby, umenia?

Každému študentovi umenia by som dopriala predovšetkým čas a trpezlivosť. Niekedy to trvá roky, kým autor nájde svoj výtvarný jazyk, vlastnú tému a objaví svoje silné stránky. Netreba to zbytočne urýchliť. Moja práca dokazuje, že hoci som si na začiatku kariéry myslela, že sa budem venovať výlučne maľbe, nikdy nie je neskoro z tejto trajektórie odbočiť.

Nevzdávať sa a nebáť sa. Tvorba je náročný proces, ktorého súčasťou je aj strach z odmietnutia alebo nepochopenia, vyrovnávanie sa so sklamaním. V mojich očiach sú všetci mladí autori veľmi statoční.

Vizuálna umelkyňa Lucia Tallová vo svojom ateliéri

Zdroj: Štefan Kurilla

Absolvovali ste rezidenčné pobyty vo Viedni, Paríži či v Brazílii. Ako vás tieto miesta a ich kultúry ovplyvnili? Prejavilo sa to aj v konkrétnych dielach?

Umelecká rezidencia alebo dlhší pobyt mi pomáha posunúť sa v tvorbe ďalej – niekedy je to vďaka ľuďom, komunite a spoločným rozhovorom, inokedy kvôli inšpiratívne prostrediu alebo napríklad aj výborným burzám starožitností a úlovkom, ktoré si zo svojich ciest prinášam.

Keď na chvíľu zmením prostredie, vykočím zo svojej rutiny a pohodlia, pociťujem veľkú inšpiráciu nielen samotným miestom, ale predovšetkým tou zmenou, ktorú zažívam. U mňa asi platí, že najlepšie veci sa dejú a vznikajú mimo komfortnú zónu.

Z vašej tvorby vidno pozvoľný a pokojný vývoj, bez náhlych skokov. Je to odrazom vašej osobnosti alebo cielenej umeleckej, dlhodobej a plánovanej stratégie?

Skôr je to asi o mojom nastavení. Je pre mňa veľmi dôležité, aby to, čomu sa venujem, malo zmysel. A aby ma tvorba naplňovala, musím byť úprimná a autentická. Nemám naplánovanú stratégiu, snažím sa posúvať prirodzene, ako to práve cítim. V mojom osobnom živote nenastali žiadne dramatické zmeny, tak asi na to nebol dôvod ani pri tvorbe.

Vo vašom ateliéri v záhrade sa vám lepšie sústreďí na prácu, no zároveň upozorňujete na riziko, že sa umenie môže stať rutinou. Ako si udržiavate „čistú hlavu“ a radosť z tvorby?

Rada a veľa čítam, počúvam hudbu a veľa cestujem. Možno práve rozhodnutie venovať sa viacerým médiám mi poskytuje príležitosť ľubovoľne meniť techniku, narušiť rutinu. A niekedy stačí úplne jednoduchá a zároveň najťažšia vec na svete – odísť domov z ateliéru včas, najmä keď sa cítim unavená alebo preťažená.

Ateliér umelkyne Lucie Tallovej

Zdroj: Štefan Kurilla

Čítanie a návštevy galérií sú pre vás súčasťou „psychohygieny“. Ako vám tento čas mimo ateliéru pomáha pri vlastnej tvorbe a hľadaní nových nápadov a posunu vpred?

Je to oddych, aj dobitie energie a motivácia. Veľmi rada navštevujem nielen výstavy súčasného umenia, ale aj historické múzeá a staré umenie. Keď navštívim napríklad Rijksmuseum, Louvre alebo susedné Kusnthistorische Muzeum vo Viedni, naplní ma to a viem z toho zážitku žiť aj niekoľko dní.

Ako vnímate svoj domček a ateliér v dedine pri Bratislave?

Logisticky, teda tým, že ráno môžem ísť v papučkách do ateliéru a začnem hneď pracovať, to je super.

Je to tu pre vás také dokonalé, vysnívané, autentické miesto na prácu?

Vysnívané ani nie. Celý život som bola v Ružinove a vždy som myslela, že tam aj zomriem (smiech). Nikdy som nemala potrebu sťahovať sa mimo mesta a už vôbec nie do rodinného domu, ale v určitý moment som mala smolu na ateliéry. To ma z profesionálnej stránky dosť ohrozovalo. Rozhodli sme sa, že si kúpim ateliér. Išla som do toho hrozne naivne, pretože som si myslela, že ho kúpim niekde v Bratislave na periférii. Stále sme rozširovali rádius okolo Bratislavy až postupne prišla ponuka rodinného domu so sochárskym ateliérom a záhradou. Keď sme to boli pozrieť, pochopili sme, že ideme do toho. Som tu šťastná úplne od prvého razu, som šťastná za každý jeden kameň, čo tu mám.

Ako je to s emóciami? Nechávate ich za dverami alebo keď vstúpите, tak sa z nich vymaľujete?

Myslím si, že to funguje oboma spôsobmi. Niekedy ani neviem, načo sem idem, ale zrazu ma chytí energia a dokážem maľovať ďalších 6 hodín. Aj keď som si pôvodne myslela, že sem idem iba na chvíľku na kávu (smiech). V pozitívnom zmysle ma toto miesto dokáže prebrať. Niekedy je to tak, že pocity vstupujú do tvorby bez uvedomenia. A niekedy to, práve naopak, musím zo seba dostať von cez tvorbu úplne cielene.

Vnímate dvere do vášho ateliéru ako vstup do zázračného šatníka, do takej tej vašej osobnej Narnie?

Neviem, či je to Narnia, ale dvere do môjho ateliéru mám veľmi rada. Na začiatku mi povedali, že ich musíme vymeniť, lebo z nich ide strašná zima, preto mám pred nimi hrubý záves, ale sú nádherné a majú výšku asi 4 metre. Sú to prvé dvojkrídlové dvere, ktoré som kedy mala v ateliéri, vďaka čomu dokážem z ateliéru vyniesť v celku aj väčšie formáty. Už z diaľky, keď sa k nim blížim, som taká rada, aké mám úžasné, krásne dvere v tomto ateliéri (úsmev).

Dvere do ateliéru Lucie Tallovej

Zdroj: Štefan Kurilla

Máte v ateliéri priestor aj na archív a všetky potrebné „artefakty“?

Áno, prinášam si sem svoje úlovky, poklady z ciest. To je často úplne prvá vec ešte skôr, ako si vybalím kufor s oblečením. Mám tu rôzne krabice plné starých fotoalbumov, starých pohľadníc, fotografií. Mám tu iba veľmi malú časť kníh, ktoré rozdeľujem, robím si kôpky a potom ich separujem.

Pravidelne vystavujete v renomovaných galériách a na veľtrhoch po celom svete. Ako sa mení vnímanie vašej tvorby a umenia zo Slovenska, keď sa prezentuje v Berlíne, Paríži alebo New Yorku?

Vizuálne umenie je v istom zmysle univerzálne, nepotrebuje preklad ani vysvetľovanie. Má schopnosť zaujať už na prvý pohľad. Samozrejme, porozumieť dielu sa dá na viacerých úrovniach. Napríklad, návštevník v New Yorku či Tokiu pravdepodobne nezistí, že som použila stránku z knihy o Vysokých Tatrách, ktorá odkazuje na tému domova a mojej krajiny. No získa inú konotáciu – skala ako symbol večnosti, nezdolnosti a vrstvenia hornín, ktorá odkazuje k téme času a plynutia.

Stále ma prekvapuje a zároveň teší, ako ľahko sa dokáže niekto na opačnej strane planéty vcítiť do môjho diela. Možno práve krehkosť a citlivosť, ktoré sú v mojej tvorbe prítomné, vytvárajú spojenie medzi mnou a zahraničným divákom.

Lyonské Bienále, na ktorom ste sa zúčastnili, bolo veľkou poctou. Akú najdôležitejšiu skúsenosť ste si odniesli zo spolupráce s kurátormi Samom Bardaouilom a Tillom Fellrathom?

Kurátori aj celý tím Biennale de Lyon boli výborní a spolupráca na tomto výstavnom projekte bola pre mňa veľkým zážitkom. Sam Bardaouil a Till Fellrath spoločne vedú Múzeum súčasného umenia v Berlíne Hamburger Bahnhof a v rovnakom roku, ako sa konal 16. ročník Lyonského bienále, pripravili aj kurátorský projekt pre francúzsky pavilón na Bienále v Benátkach.

Neviem, ako to dokázali, ale vždy, keď som potrebovala pomoc alebo sa chcela poradiť, našli si čas a venovali sa mi. Boli dostupní vo dne aj v noci. Naše spoločné konzultácie nad rozpracovanými dielami boli intenzívne a neustále ma povzbudzovali, aby som inštaláciu pripravila odvážnejšie a vo veľkorysejšej podobe.

Som veľmi vďačná za dôveru, ktorú vložili do mojej tvorby, aj za naše priateľstvo.

Plánujeme spolupracovať aj v budúcnosti. Sam Bardaouil práve pripravuje text o mojej

tvorbe pre katalóg k výstave v Telegraph Gallery.

Aká je vaša domovská galéria v Bratislave a v zahraničí? Čo je pre vás kľúčové pri výbere galérií a partnerov, s ktorými spolupracujete?

Mám zastúpenie domácou galériou Tomas Umrian Contemporary v Bratislave a medzinárodnou galériou Ziberman Gallery, ktorá má galérie v Istanbule, v Berlíne a v Miami. Pri výbere reprezentácie a spolupracovníkov je pre mňa podstatný kontext – akým spôsobom galéria pracuje, aký je jej výstavný program a s akými ďalšími autormi spolupracuje. Musím cítiť, že rozumejú mojej tvorbe a mojim potrebám. Pri oboch mojich zastupujúcich galériách viem, že sme na rovnakej vlne nielen po profesionálnej, ale aj ľudskej stránke. Dôverujeme si navzájom. A, čo je najdôležitejšie, povzbudzujú ma a veria môjmu umeniu, možno aj v momentoch, keď si neverím ani sama.

Akvizícia vašich diel vnukom Pabla Picassa, Oliviera Widmaiera Picassa, je, predpokladám, obrovská pocta. Aký pocit ste mali z toho, že vaša tvorba oslovila takého významného zberateľa?

Akvizíciu dvadsiatich diel zo série Paris Diary sprostredkovala parížska galéria, s ktorou spolupracujem – Galerie Paris B. Spomínam si, že najskôr som mala úprimnú radosť hlavne z toho, že diela zo série môžu ostať „navždy“ spolu v Paríži a neroztrúsia sa po svete a po rôznych zberateľoch. To, o akú prestížnu zbierku umenia ide, som zistila až neskôr a, samozrejme, som na túto akvizíciu veľmi hrdá. Niekedy s humorom dodávam, že v dobrej zbierke musí byť všetko, od Picassa po Tallovú (smiech).

Vizuálna umelkyňa Lucia Tallová vo svojom ateliéri

Zdroj: Štefan Kurilla

Pripravili ste aj scénický návrh pre Pucciniho Toscu v Košiciach. Čo pre vás znamenal tento odklon od maľby? Aké výzvy priniesla práca pre operné divadlo? Líšilo sa tvorivé myslenie pri navrhovaní scény pre operu od vašej bežnej ateliérovej práce? Čo bolo pri tomto projekte pre vás najväčšou výzvou?

Ponuka, ktorá prišla v roku 2021 od riaditeľa opery Rolanda Kherna Tótha v Národnom Divadle v Košiciach, ma okamžite nadchla. Zbožňujem operu a Tosca je jednou z mojich najobľúbenejších. Impulzom k tvorbe bol preto môj prvotný zážitok z nej – hlboké prežívanie partnerskej lásky a lásky k umeniu, s ktorou som sa mohla stotožniť. Už od začiatku som vedela, že chcem aby súčasťou scény bolo moje maliarske dielo zo série Clouds. Atmosférická maľba čiernej oblohy predstavuje vnútorný svet Florie Toscy a emocionálne vypätie, odohrávajúce sa na scéne. Diváci v každej scéne vidia obraz, ktorý sa k nim približuje v sekvenciách. V tomto neustálom pohybe cítiť pnutie a celá kompozícia obrazu sa odhalí v záverečnom dejstve, kedy „zaplní“ celé javisko. Priestor sa zmenšuje a maľba Toscu vytlačí až na samý okraj, symbolicky.

Operu sme pripravovali niekoľko mesiacov, počas ktorých som pravidelne cestovala do Košíc a mala možnosť nazrieť do magického zákulisia divadla a jeho divadelných dielní. Je to neopísateľný zážitok, keď sa počas skúšok a neskôr na generáľkach moja vizuálna

predstava postupne spojila s hudbou a aktérmi na javisku do kompletného umeleckého diela, do večného príbehu Toscy.

Od návrhov až po samotnú realizáciu ma sprevádzal veľký kolektív spolupracovníkov. Tím divadelných dielní Národného Divadla v Košiciach, pod vedením Silvie Korenči Zubajovej, bol nesmierne trpezlivý a odhodlaný zhmotniť všetky moje vízie a návrhy. Bez týchto ľudí by scénografia „mojej“ Toscy nemala takú podobu, akú má.

Opera je, narozdiel od voľnej autorskej tvorby, kolektívnym dielom a scéna je len jednou zložkou podriadenou celku. Priznávam, že po tejto pracovnej skúsenosti som si začala oveľa viac vážiť (a užívať) skutočnosť, že pri príprave mojich sólových výstav môžem rozhodovať sama a nemusím robiť žiadne ústupky ani kompromisy.

Ak príde ďalšia podobná ponuka, zvážili by ste ju?

Ak príde zaujímavý projekt v správnom čase, určite o tom budem uvažovať. Spolupráce, ktoré prekračujú hranice mojej bežnej práce v ateliéri, ma veľmi lákajú. O to viac, ak vidím zmysel v prepojení s divadlom, hudbou alebo literatúrou. Doposiaľ som mala príležitosť pripraviť niekoľko obálok kníh, ilustrácie k básnickým zbierkam, plagáty pre divadelné predstavenia SND v Bratislave alebo covery hudobných albumov.

Práve sa chystajú do tlače dve knihy s mojimi ilustráciami – prvou je kniha mojej obľúbenej spisovateľky Jany Bodnárovej s názvom Bezhlavé Karyatídy a druhou je kniha Andrey Pukovej a jej pokračovanie Zaľúbených do Paríža, moja srdcová záležitosť, ktorá vyjde koncom tohto roka.

Keď sme vošli do ateliéru, spomínali ste, že sa nachádzate medzi dvoma výstavami. Jedna je v Olomouci a ktorá bude tá druhá?

V Olomouci sa výstava otvára 17.7. Je to veľký priestor s rozlohou 350 m², kde je veľká site-specific inštalácia. Sú tam maľby, objekty, asambláže, sochy, koláže. Sú tam aj výsledky umeleckej rezidencie, ktorú som absolvovala v Olomouci v priestoroch Telegraph Gallery v máji a v júni, čiže počas dvoch mesiacov. Je tam dokopy nainštalovaných asi 70 diel, takže naozaj veľká časť, vlastne asi celá časť mojej aktuálnej tvorby.

Medzičasom už pripravujem nové diela, ktoré musia odísť v najbližších týždňoch na výstavu do Istanbulu. Bude to výstava s názvom Unstable Monuments v Zilberman Gallery Istanbul. Vernisáž bude 17.9., takže tá sedemnástka mi tento rok nejako vyšla (úsmev). Zdá sa, že mám ešte čas, ale shipping do Turecka trvá dlho a treba mať nejakú časovú rezervu. Galéria, s ktorou spolupracujem, má viacero lokácií – jedna je v Berlíne, jedna je v Miami a

jedna v Istanbule. Doteraz som s nimi robila skôr skupinové výstavy alebo výstavný projekt s dvoma autormi, takže toto je moja prvá sólová výstava v tejto galérii od začiatku našej spolupráce.

Termín ste ladili zámerne?

Áno. 18.9. sa tam otvára Istanbulske Bienále súčasného umenia. Ja ako autor nie som priamo jeho súčasťou, ale moja výstava je zaradená do špeciálnych sprievodných podujatí. Celý ten týždeň v Istanbule bude veľmi intenzívny a veľmi sa teším, pretože tam budem dlhšie a dúfam, že všetko stihnem navštíviť. Mesto zaplnia umelci, galeristi a kurátori z celého sveta a umenie bude natiiahnuté a inštalované aj v rôznych alternatívnych priestoroch, nie iba v múzeách a v galériách, napríklad aj v rôznych opustených budovách a interiéroch, kde sa nedá úplne ľahko dostať, takže na to sa teším.

Viete si predstaviť, že by sa vaše umenie vystavovalo nielen v galérii, ale aj v ruinách, v jaskyni, v priestore, ktorý nie je výstavný?

Áno, to mám veľmi rada. Kedysi som to možno aj viac vyhľadávala, teraz si výstavné projekty naozaj poctivo vyberám, lebo viem, že ich dokážem stihnúť iba pár do roka. V minulosti vznikla v spolupráci so združením Čierne diery a s kurátorkou Miroslavou Urbanovou výstava na Spiši v rozpadnutej textilnej továrni a veľmi to na mňa spravilo dojem. Celé to pôsobilo industriálne, opustene.

Krásna bola aj výstava v At Home Gallery (Šamorínska synagóga). Je to stavba, ktorá má svoju pamäť miesta, má za sebou pohnutú históriu, nesie odkaz.

Spravili by ste výstavu aj u vás doma, vo vašom ateliéri?

To asi nie. Pre mňa je to bezpečný priestor, kde raz za čas, výnimočne, ale rada, privítam hostí. Je to priestor, kde sa cítim slobodne, nebojím sa skúšať, experimentovať, robiť chyby. Prebieha tu veľmi intímny a súkromný proces, takže by som sa necítila úplne pohodlne a komfortne, keby som tu mala vystavovať.

Aká je podľa vás úloha „tichej“, intímnej maľby?

Verejný priestor je zahltený vizuálnym smogom, sme obklopení nekvalitným obrazom. Scrollujeme a preklikávame nekonečný content, ktorý pre nás vyberajú algoritmy. Z umeleckých disciplín je práve maľba médium, ktoré má meditatívny charakter. Pred obrazom môžeme spomaliť alebo zastaviť čas. Maľba je kontemplatívna. Umožňuje nám vedome prežívať prítomný moment.

Aktuálne sme aj veľmi rozdelená, rozhádaná spoločnosť. Môže umenie ovplyvňovať spoločnosť?

Určite áno, umenie nastavuje zrkadlo a dokáže pomenovať veci, ktoré zostávajú často nevypovedané alebo potláčané.

Priala by som si, aby umenie mohlo „uzdraviť“ spoločnosť, pomôcť spomaliť, premýšľať a pokladať otázky. Aby dodávalo odvalu a aby obohatilo vnútorný svet pozorovateľa. Aby to dokázalo, musí byť umenie v prvom rade slobodné a pre všetkých.

A ako vnímate kultúrny aspekt maľby a umenia v súčasnej situácii, ktorú na Slovensku prežívame? Je tu možnosť pochopenia vzorcov z minulosti pre ich neskoršiu „správnu“ interpretáciu, alebo také to ozdravenie, nielen jednotlivcov, ale aj skupín a celej komunity?

V aktuálnej spoločenskej situácii na Slovensku vnímam slobodný umelecký priestor ako veľmi krehký a ohrozený.

Umenie má rozvíjať kritické myslenie, podporovať rôznorodosť, pomáhať spracovať a vyrovnávať sa nielen s individuálnymi, ale aj s kolektívnymi traumami a vytvárať priestor na reflexiu histórie. Práve preto je veľmi znepokojujúce, keď o osude umenia, kultúrnych inštitúcií či podporných programov kultúry nerozhodujú odborníci, ale politickí nominanti, často bez akejkoľvek znalosti alebo pochopenia hlbších súvislostí.

Rozhodovanie na úrovni „páči sa mi, nepáči sa mi“ nahrádza odbornosť, kontinuitu a rešpekt k práci profesionálnych aktérov v umení. Rezort Ministerstva kultúry je smutným príkladom toho, ako môže politická moc zneužívať kultúru na vlastné účely. Ignoruje pritom jej podstatu – byť slobodná, kritická a otvorená.

Ako by ste chceli, aby tomu možno pomohla aj vaša umelecká tvorba či postoje, ktoré do vlastných diel vkladáte?

Vyjadrujem sa k témam, ktoré ma ovplyvňujú a sú pre mňa zásadné – či už ide o moju ženskú identitu, osobnú a rodinnú históriu alebo krajinu, z ktorej pochádzam. Realitu v mojich dielach rozpúšťam cez osobnú optiku, preto vyjadrujú aj moje postoje a názory na aktuálne dianie.

Je pre mňa dôležité, aby divák vedel, kto dielo vytvoril, a poznal moje hodnoty. Nemusí sa s nimi stotožniť, stačí, ak ho moja tvorba prinúti zamyslieť sa, klásť si otázky alebo sa konfrontovať s témami, ku ktorým by sa inak možno nedostal.

Priala by som si, aby umenie mohlo uzdraviť spoločnosť, hovorí Lucia Tallová, ktorej diela má v zbierke aj Picassov vnuk

» navyše

už 20 rokov

Ďakujeme, že podporujete Aktuality.sk prostredníctvom predplatného. Vaša dôvera nám umožňuje prinášať nezávislé spravodajstvo každý deň. Objavili ste už naše benefity? **Čakajú na vás zľavy od partnerov a vybrané e-knihy redakcie zadarmo.**

PREZRIEŤ BENEFITY

ČÍTAJTE VIAC O TÉME: **ROZHOVOR**

[Zdieľať článok](#)[Nahlásiť chybu](#)

Zdroj: Aktuality.sk

[Pridajte si Aktuality](#)
do svojho kanála správ Google.

MOHLO BY VÁS ZAUJÍMAŤ

Do SNG v pondelok prišla polícia. Obrátila sa na ňu umelkyňa, ktorej dielo bez súhlasu odstraňujú

Yxo: Zo slávnostného otvárania kilometrových diaľnic je mi do smiechoplaču (164. podcast Autobazar.EU)

STVR stavila na Jakuba Jablonského. Čím si chcú slovenské stanice získať divákov?

Výstava na Bojnickom zámku približuje tvorbu Jána Papca

Vyrastala s alkoholičkou: Keď som stretla niekoho normálneho, pripadal mi nebezpečný. Až pred tridsiatkou sa učím žiť

AKTUÁLNA TÉMA

Robert Fico prijal posilu do svojho tímu. Jeho nový poradca nevie, či sa holokaust udial

NAJČÍTANEJŠIE

Spravodajstvo		Iné témy	
4 hod	12 hod	1 deň	3 dni

- Sulík, Matovič aj Gröhling sa spojili proti Naďovi. Naozaj pri S-300 oklamal vládu a čo na to Ivan Korčok?**
- Do SNG v pondelok prišla polícia. Obrátila sa na ňu umelkyňa, ktorej dielo bez súhlasu odstraňujú
- Zúfalosť Roberta Fica sa prehlbuje. Najnovšie prosí o pomoc v Bruseli
- Volodymyr Zelenskyj použil slovnú hračku s Družbou. Jeho slová vyvolali diplomatickú roztržku s Maďarskom

5. Bitka leta sa pre Rusov zmenila na masaker. Vysoké straty podčiarkli jednu z kľúčových otázok vojny
6. Robert Fico prijal posilu do svojho tímu. Jeho nový poradca nevie, či sa holokaust udial
7. Putin pozná achilovku Ukrajincov, so Zelenským sa nestretne, tvrdí generál Macko (podcast)
8. Pátrajú po expolicajtovi, ktorého podozrievajú z donášania mafií
9. Daniel Bombic vyslal rázny odkaz Smeru (komentár Petra Bárdyho)
10. Poľský prezident Nawrocki vetoval zákon o predĺžení pomoci Ukrajincom

PR ČLÁNKY Koreňovka na Slovensku zažíva „comeback“. Čo by ste o nej mali vedieť?

PR ČLÁNKY Rozhýbeme Slovensko? Stačí hlasovať a vaše mesto môže získať K Park

PRÉMIOVÉ ČÍTANIE

Robert Fico prijal posilu do svojho tímu. Jeho nový poradca nevie, či sa holokaust udial

Poslanci kraja schválili kúpu bufetu v Dargovskom priesmyku

**Nová cyklotrasa Banská Bystrica – Brusno:
Zisťovali sme, kde to viazne**

**Zúfalosť Roberta Fica sa prehlbuje. Najnovšie
prosí o pomoc v Bruseli**

VYBERÁME PRE VÁS Z NAŠICH WEBOV

Dobručut'

Čo bude tento týždeň na obed? Máme pre vás sedem skvelých nápadov na hlavné jedlá aj dezerty

Recepty

Aj vy používate mikrovlnnú rúru nesprávne? Pre toto je tanier horúci, ale jedlo studené

Živé

Drahá chyba, ktorej sa ľahko vyhnete. Nezničte si notebook, varuje veľká značka

Diva

Po ukončenom rozvode svoju novú lásku už neskrýva: Gabika Marcinková žiari, šťastie našla po boku o 12 rokov staršieho a dobre známeho muža

Doma.sk

Tieň v záhrade využili na altánok. Avšak nie hocijaký, tento je doslova...

Šport

Barcelona berie milióny od krajiny, ktorá podporuje hromadné znásilnenia žien, tvrdia aktivisti

Najmama

Video, ktoré obletelo svet v roku 1966: Slová detí o tom, ako si predstavujú život po roku 2000, sú desivo presné

Cestovanie

Vlak alebo lietadlo? Pri cestovaní po Európe vidieť zreteľný rozdiel v cene

Prihláste sa k odberu newsletterov, aby vám už neunikla žiadna dôležitá informácia.

Zostaňte v obraze, všetky dôležité novinky vám zašleme na váš e-mail.

Vybrať newsletter

Letamo Autá na splátky Chudnite zdravo s Diva.sk Šport Koktejl AI na Zive.sk Trhové reporty

Kontakt | O nás | Pravidlá | Reklama | Kariéra | RSS | Pripomienky | Cookies | GDPR
| Reklamácie a žiadosti | Nastavenie súkromia

© Ringier Slovakia Media s. r. o. Autorské práva sú vyhradené a vykonáva ich prevádzkovateľ portálu.
Spravodajská licencia vyhradená.